01/12/2022

Μετακομίζει η Μητρόπολη Πειραιώς – Τα νέα γραφεία εγκαινιάζει ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος (ΦΩΤΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Από το μακρινό 1917, όταν συστήθηκε το πρώτο Αρχιεπισκοπικό Γραφείο στον Πειραιά από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Θεόκλητο Α΄, για την καλύτερη ποιμαντική εξυπηρέτηση των χριστιανών της περιοχής, 107 χρόνια μετά, η Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς θα στεγάσει τις Διοικητικές υπηρεσίες της σε νέα σύγχρονα γραφεία στο «Μαρινάκειον Μέλαθρον».

Τα εγκαίνια θα πραγματοποιηθούν από τον Μακαριώτατο **Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο** την προσεχή Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022, ημέρα που η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του **Αγίου Ενδόξου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ**, Επισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου, και ημέρα κατά

την οποία ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ** άγει τα ονομαστήρια του.

"*Η ευλαβής αυτή εορτή*", όπως αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση της Μητροπόλεως, *"συνάπτεται με την χάριν του Θεού εφέτος με τα Εγκαίνια του Νέου Διοικητικού Κέντρου της ΙεράςΜητροπόλεως εις το αποκτηθέν εμβληματικόν Νεοκλασικόν Κτήριον εις το ιστορικό κέντρο της Πόλεως του Πειραιώς*".

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Η Ιερά Μητρόπολις Πειραιώς σας προσκαλεί
την **Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022, στις 11:30 το πρωί,**
στα Εγκαίνια που θα πραγματοποιηθούν
από τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ.Ιερώνυμο
στο «ΜΑΡΙΝΑΚΕΙΟΝ ΜΕΛΑΘΡΟΝ»,
(Φίλωνος 45, όπισθεν του Καθεδρικού Ιερού Ναού Αγίας Τριάδος Πειραιώς),
όπου θα στεγαστούν τα νέα γραφεία της τοπικής μας Εκκλησίας.
Το νέο Διοικητικό Κέντρο της Ι.Μ.Πειραιώς
ανακαινίσθηκε από τον Μεγάλο Ευεργέτη της Μητροπόλεώς μας
κ. Ευάγγελο Μαρινάκη
εις μνήμην του πατρός του Μιλτιάδου.

Πρόγραμμα

07.00: Ακολουθία του Όρθρου
και εν συνεχεία πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία,
επί τη εορτή του Αγίου Σεραφείμ, Επισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου.

11.30: Τελετή Εγκαινίων νέου διοικητικού κέντρου
και αποκαλυπτήρια προτομής Μιλτιάδου Μαρινάκη

Το πρόγραμμα

Το Σάββατο 3 Δεκεμβρίου 2022 θα τελεστεί **Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός** στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Πειραιώς, των **Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης**, έναντι του Δημοτικού Θεάτρου

Την Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022 θα τελεστεί **Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία**

στον Ι. Καθεδρικό Ναό της **Παναγίας Τριάδος Πειραιώς** στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος στο Πνευματικό Κέντρο του Ι. Καθεδρικού Ναού θα δεχθεί εόρτιες ευχές, των αρχών της πόλεως, του Ιερού Κλήρου των συνεργατών της Ιεράς Μητροπόλεως και του ευσεβούς πειραϊκού λαού.

Ακολούθως στις 11.30 π.μ. θα τελεστούν τα εγκαίνια του **Νέου Διοικητικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως** έναντι του Ιερού Καθεδρικού Ναού, επί της οδού **Φίλωνος 45**, προσκληθέντος του Μακαριωτάτου **Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, κ.κ. Ιερωνύμου** για να επευλογήσει τα νέα Γραφεία της Μητροπόλεως, στο κέντρο της πόλεως.

Το νέο **Διοικητικό Κέντρο της Ιεράς Μητρόπολης Πειραιώς** ανακαινίσθηκε από τον κ. **Βαγγέλη Μαρινάκη**, εις μνήμη του πατέρα του, Μιλτιάδη. Κατά την τελετή των εγκαινίων θα πραγματοποιηθούν και τα **αποκαλυπτήρια** της προτομής του **Μιλτιάδου Μαρινάκη**.

Η Ιερά Μητρόπολη Πειραιά έχει μεγάλη ιστορία. Και σπουδαίο έργο, όχι μόνο για το μεγάλο λιμάνι και τους κατοίκους του, αλλά και για όλη την Ελλάδα.

Η ιστορία της Μητρόπολης Πειραιώς όπως καταγράφεται στο ημερολόγιο που εκδόθηκε το 2008 για τα 90 χρόνια δραστηριοποίησής της

Ἡ οἰκοδόμηση τῆς χριστιανικῆς Πίστης στούς αἰῶνες πού πέρασαν ὑπέστη πολλές περιπέτειες καί ὀδύνες, καθώς και ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός. Ὁ Πειραιάς ὅμως πάντοτε ὡς φιλόθρησκος καί εἰρηνικός οὐδέποτε ἔμεινε μόνος καί ἀπροστάτευτος ἀπό τήν Ἐκκλησία του, τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκόμα καί κατά τούς ἀτελείωτους χρόνους τῆς μοναξιᾶς καί τῆς ἀποξένωσης, δείγματα ἀρχαιολογικά φανερώνουν ὅτι καί ναούς χριστιανικούς εἶχε καί ὁ λαός ἐπικοινωνοῦσε ἐκκλησιαστικά καί πνευματικά μέ τήν Ἀθήνα. Καί συχνά μέ τά γύρω νησιά τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐκτελώντας ἄνετα τά θρησκευτικά του καθήκοντα συμμετέχοντας ἐνεργά στίς συνάξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας. Κατά τό παρατεταμένο σκοτάδι τῆς Φραγκοκρατίας και Τουρκοκρατίας οἱ λίγοι κάτοικοι τοῦ Πειραιᾶ κυρίως κολλῆγοι, βοσκοί και ψαράδες εἶχαν θρησκευτικό μόνιμο ἀποκούμπι τή Μονή τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, ἡ ὁποία ἤδη ἀπό τόν 11ο αἰώνα ἦταν ὁ σταθερός και ἀδιατάραχτος κάτοικος, τροφός καί φρουρός τῆς πίστης καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλπίδας τῶν χριστιανῶν -καί ὄχι μόνο τοῦ Πειραιᾶ.

Τα γραφεία που στεγάζεται σήμερα η Μητρόπολη Πειραιώς Πειραιώς

Ὑποδεχόμενος ντόπιους καί ξένους προσκυνητές γιά νά τούς φιλοξενήσει, νά τούς εὐλογήσει καί νά τούς περιθάλψει μέσα στό ὀρθόδοξο, ζωντανό φρόνημα καί κλίμα. Μάλιστα ἀναφέρεται ὅτι καί οἱ Τοῦρκοι ἀγάδες καί ἄρχοντες τῆς Ἀθήνας

ἔστελναν τούς δούλους τους ὡς ἐκπροσώπους τους κατά τόν πανηγυρισμό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, διαγωνιζόμενοι μεταξύ τους ποιός θά καταθέσει στόν Ἡγούμενο τά καλύτερα δῶρα. Μετά τήν Παλιγγενεσία, ποιμαντικά καί Κανονικά, ὁ Πειραιάς συνέχισε να ἀνήκει στην Ἀθήνα. Καί ἐπιπλέον νά ἔχει ἐλάχιστους κατοίκους ὥστε νά μήν μπορεῖ να συγκροτήσει δική του Τοπική Ἐκκλησία.

Ἔτσι, γιά πολλά χρόνια, ὁ ἱερός Κλῆρος τοῦ Πειραιᾶ καί ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ ἦταν ἀναγκασμένος να ἀνεβοκατεβαίνουν στήν Πρωτεύουσα προκειμένου νά τακτοποιοῦν καί νά ἐπιλύουν ἐκκλησιαστικά, προσωπικά καί ἄλλα θρησκευτικά ζητήματα (γάμου, βαπτίσεων, κηδειῶν κ.λπ.). Ὡστόσο, παρά τίς δυσκολίες καί τήν ἀπόμακρη ἐπίβλεψη τῆ διοίκησης, ἡ Τοπική Ἐκκλησία καί ἰδιαίτερα τό Τίμιο Πρεσβυτέριο ἀνέπτυξε μιά πλούσια πνευματική δραστηριότητα. ἰδιαίτερα στόν ἱεραποστολικό καί φιλανθρωπικό τομέα, πού ξεπέρασε τά σύνορα τῆς πόλης. Οἱ ἁπλοί ἱερεῖς βρίσκονταν πάντοτε πλάι στίς καθημερινές ἀνάγκες τῶν κατοίκων. Καί μάλιστα πρωτοστατοῦσαν σέ ἔργα ἀγάπης καί συμπαράστασης ὅταν ἐπέρχονταν πόλεμοι, φυσικές καταστροφές, κοινωνικές ἀλλαγές καί ἄλλες συμφορές.

Γράφει ὁ **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τοῦ Πειραιᾶ κύριος Σεραφείμ**: « *Ὁ Πειραιάς μέ τόν ἔντιμο καί ἀφοσιωμένο Ἱερό Κλῆρο του, τίς διάφορες ἀδελφότητες, θρησκευτικές ὀργανώσεις καί ὀργανωμένες ἐνορίες... εἶχε καταστεῖ φυτώριο πνευματικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς».* Και ἐπιπλέον εἶχε ἀναδείξει σπουδαῖες προσωπικότητες -κληρικούς καί λαϊκούς πού ἀποτέλεσαν ἰσχυρό πνευματικό παράδειγμα, για ὅλη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία.

Ὅμως, καθώς κυλοῦσαν τά χρόνια καί ἡ Ἑλλάδα ἀνακτοῦσε ὁλοένα τήν πρέπουσα θέση της στόν κόσμο, καί ὁ Πειραιάς αὐξανόταν πληθυσμιακά, πολιτικά, κοινωνικά καί οἰκονομικά. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ θρησκευτικές και ἐκκλησιαστικές ἀνάγκες τῶν κατοίκων πολλαπλασιάζονταν, δυσκολεύοντας τόν λαό στην ἐπικοινωνία του μέ την Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Ἔτσι προέκυψε στήν ἀρχή ἡ σκέψη ἵδρυσης στόν Πειραιά ἑνός «Γραφείου» ξεχωριστοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς γιά τήν ἄμεση ἐξυπηρέτηση τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος, καί μιᾶς, κάποιας αὐτονομίας. Γι’ αὐτό και τό 1917, ἐπί Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κυροῦ Θεοκλήτου Α΄ (Μηνοπούλου, 1902- 1917 καί 1920-1921), συστήθηκε στό Ἐπίνειο «Ἀρχιεπισκοπικό Γραφεῖο». Στο ὁποῖο πρῶτος ἀρχιεπισκοπικός Ἐπίτροπος τοποθετήθηκε ὁ Πρωθιερέας Ἀλέξανδρος Ψυχογιός πού ἦταν καί προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καί τό Γραφεῖο φιλοξενήθηκε ἐκεῖ.
Ὡστόσο πρίν ἀπό τό 1917, καθώς σημειώνει ὁ Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ (Μητροπολίτης Μεσσηνίας κυρός Χρυσόστομος Θέμελης) στο «Λεύκωμα Πειραιῶς» τοῦ 1958, Ἀντιπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτη Ἀθηνῶν διετέλεσε και ὁ ἱερέας Μιχαήλ Φελάνης. Ὁ ὁποῖος καί ἐξέδιδε τίς ἄδειες γάμου στόν Πειραιᾶ.

Ἀκολούθησε στήν ἴδια θέση ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Εὐσταθίου πού ἦταν ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀπό τό 1920 ἕως τό 1922. Μάλιστα τό Γραφεῖο

στεγάστηκε στό σπίτι του ἐκείνη τήν περίοδο.

Γιά δεύτερη φορά ἀνέλαβε καί πάλι ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτη τῆς Ἀθήνας ὁ μακαριστός Πρωτοπρεσβύτερος Ἀλέξανδρος Ψυχογιός. Καί τό Γραφεῖο στεγάστηκε ξανά στήν Ἁγία Τριάδα. Ἡ θητεία του διάρκεσε ἀπό τό ἔτος 1922 ἕως τό 1923. Ἀπό ἐκείνη τή χρονολογία, ὅμως, καί στό ἑξῆς, ἡ ἀντιπροσώπευση ἀναβαθμίστηκε. Ἀνέλαβε Βοηθός Ἐπίσκοπος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στόν Πειραιά, καί τό 1932 μέ πρωτοβουλία τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης κυροῦ Γερμανοῦ, (ἀργότερα Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλουπόλεως) μεταφέρθηκαν τό Γραφεῖο σέ ξεχωριστό μισθωμένο οἴκημα ἐπί τῆς ὁδοῦ Μαρκένζη Κίνγκ, σήμερα Σωτῆρος Διός ἀρ. 14.

Βοηθοί Επίσκοποι και Μητροπολίτες Ποιμένες στον Πειραιά

Στά πενήντα περίπου χρόνια ἀπό το 1917 ἕως τό 1965 ὅπου ἱδρύθηκε ἡ Ἱερά Μητρόπολη Πειραιῶς, διαποίμαναν μέ ἱεραποστολικό ζῆλο, εὐθύνη καί ἀγάπη την Τοπική Ἐκκλησία τοῦ Πειραιᾶ κληρικοί τῶν ὁποίων τό πνευματικό κύρος καί ἡ ἐπίδραση στό λαό ὑπῆρξαν ἀποφασιστικῆς σημασίας. Ὅλοι τους (πάνω ἀπό εἴκοσι) διαποίμαναν τήν Τοπική Ἐκκλησία μέ ἄμεμπτο βίο καί δημιουργικότητα. Καί διατήρησαν μέ σθένος καί μαχητικότητα τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ λαοῦ.

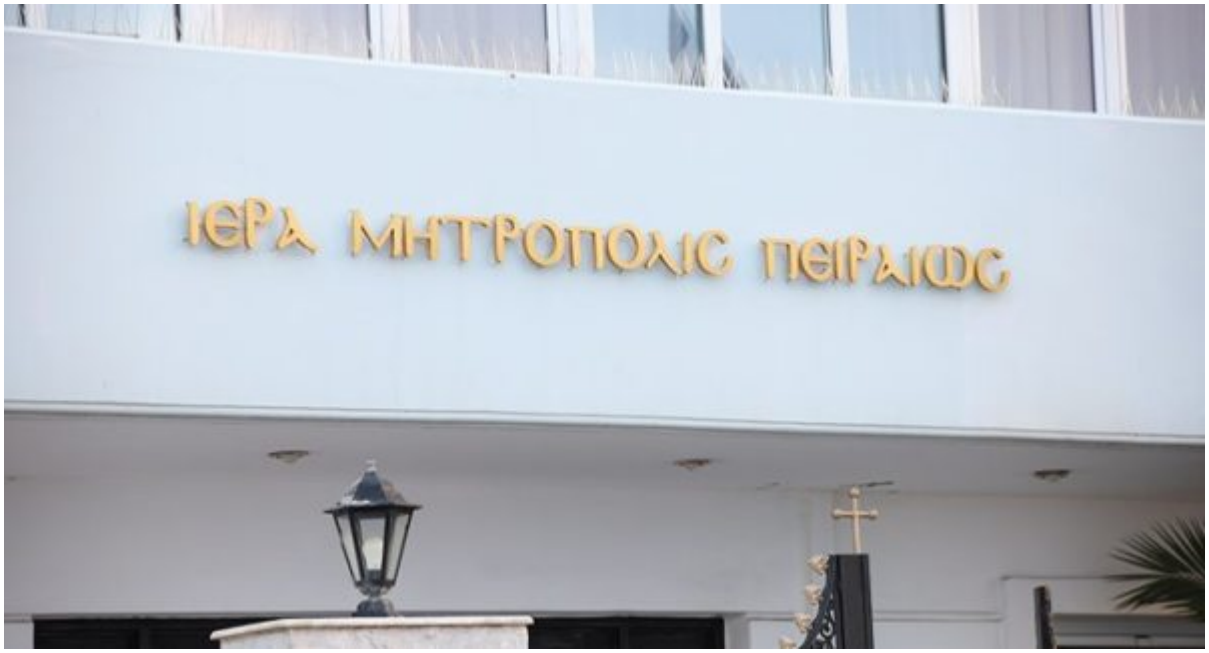

Ὁ νέος Ποιμενάρχης τοῦ Πειραιᾶ κύριος Σεραφείμ, μνημονεύει, ἐκφράζοντας τιμή καί σεβασμό πρός ὅλους αὐτούς, κατά τήν ἐκφώνησή τοῦ Ἐνθρονιστηρίου λόγου του, τήν Κυριακή, 19 Μαρτίου 2006 μέ συγκίνηση και εὐγνωμοσύνη, λέγοντας: «Εἰσερχόμενος διά τῆς θύρας (Ἰω. ι΄, 2) εἰς τήν αὐλήν τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας, την ὁποίαν μοῦ ἤνοιξεν ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ ἑξήντα τρεῖς τιμίας κλεῖδας, ἐπιθυμῶ πρωτίστως νά ἀποτίσω φόρον τιμῆς καί βαθυτάτου σεβασμοῦ εἰς

τά ἱερά πρόσωπα καί το ἅγιον ἔργον τῶν σεπτῶν προκατόχων μου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Πειραιῶς κυρίου Καλλινίκου, τοῦ ἀπό Ῥωγῶν, «οὗ αὐτό τό κατάστημα μεγάλη μαθητεία, ἡ δέ πραότης αὐτοῦ δύναμις» (Ἰγν. Τραλλ. III, 2) καί τοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων κυροῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ἀπό Ἀργολίδος, πρώτου Μητροπολίτου Πειραιῶς. Ἐπίσης τῶν μακαριστῶν Μητροπολιτῶν καί Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν, ἀπό Θεοκλήτου τοῦ Α΄, ἱδρυτοῦ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Γραφείου Πειραιῶς, μέχρι καί Θεοκλήτου τοῦ Β΄, οἱ ὁποῖοι ἐποίμαναν θεοφιλῶς τό Ἐπίνειον μαζί μέ τό Ἄστυ. Ἀκόμη τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ἀπό τοῦ 1926 ἐργάσθηκαν φιλοτίμως εἰς τόν ἀγρόν τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀρχιεπισκοπικοί Ἀντιπρόσωποι: Τοῦ Μητροπολίτου Κρήνης Καλλινίκου (τοῦ κατόπιν Ἐλασσῶνος), τοῦ Ἐπισκόπου Σεβαστείας Γερβασίου (μετά ταῦτα Μητροπολίτου Γρεβενῶν), τοῦ Σταυρουπόλεως Θεοκλήτου (ἀργότερον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν), τοῦ Βρεσθένης Ἀνθίμου (κατόπιν Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας), τοῦ Χριστουπόλεως Ἰακώβου (ὑστερώτερον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν), τοῦ Βρεσθένης Γερμανοῦ (κατόπιν Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως), τοῦ Σταυρουπόλεως Γεωργίου (μετέπειτα Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας), τοῦ Μαραθῶνος Δαμασκηνοῦ (κατόπιν Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας), τοῦ Εὐρίπου Ἀλεξίου (κατόπιν Ζακύνθου), τοῦ Ρωγῶν Διονυσίου (μετέπειτα Σερβίων καί Κοζάνης) καί τοῦ Θαυμακοῦ Χρυσοστόμου (μετέπειτα Μεσσηνίας). Τέλος, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὕδρας κυροῦ Προκοπίου, Τοποτηρητοῦ τῆς Μητροπόλεως ἀπό τῆς ἱδρύσεώς της, μέχρι τῆς ἀναδείξεως τοῦ πρώτου κυριάρχου Μητροπολίτου. Ὑποκλίνομαι ἐνώπιον ὅλων καί ἐπικαλοῦμαι τάς εὐχάς των νά μέ συνοδεύουν εἰς τήν ποιμαντορικήν μου πορείαν».

Ὅλοι αὐτοί πού ἐποίμαναν τήν Τοπική Ἐκκλησία τοῦ Πειραιᾶ μέχρι σήμερα, μαζί με τό λαό τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν τήν ἀρραγή ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τό ἴδιο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ Κεφαλή τόν Σαρκωθέντα Λόγο. Ὁ Ὁποῖος διαφυλάττει καί συντηρεῖ τη διαχρονικότητα τῆς Ἐκκλησίας Του διαμέσουτῆς Θείας Εὐχαριστίας.

«Ἡ σύνδεσις τῆς θείας Εὐχαριστίας προς τήν συνείδησιν ὅτι οἱ πολλοί ἑνοῦνται δι’ αὐτῆς καί ἐν αὐτῇ εἰς ἕν σῶμα, οὐχί δέ εἰς οἱονδήποτε σῶμα, ἀλλ’ εἰς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καθιστάμενοι οὕτω ἕν, ἀλλά εἷς, αὐτός οὗτος ὁ «εἷς Κύριος κεῖται βαθύτατα ἐρριζωμένη εἰς αὐτάς τάς ἱστορικάς καταβολάς τόσον τῆς θείας Εὐχαριστίας ὅσον καί τῆς Ἐκκλησίας» (ὁ Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας).

Το Τίμιο Πρεσβυτερίο και τα Φυτώρια Εκκλησιαστικής ζωής

Σέ ὅλο αὐτό τό διάστημα τῶν ἐνενήντα χρόνων (1917-2007) ἐκκλησιαστικῆς καί πνευματικῆς παρουσίας, ἀλλά καί πρίν, πολυσήμαντο ρόλο στήν Τοπική Ἐκκλησία ὅπως ἀναφέραμε, διαδραμάτισε τό σεβάσμιο και ταπεινό Πρεσβυτέριο. Οἱ ἁπλοί παπάδες -ἐγγράμματοι καί μή-, οἱ ὁποῖοι δέν ἔμεναν μόνο διάκονοι στά λειτουργικά

τους καθήκοντα στίς περίπου τότε (1940) 45 ἐνορίες. Ἀλλά μέ ἀληθινό ἱεραποστολικό πάθος, αὐτοθυσία καί προσφορά κάλυπταν μέ μόχθο τίς τεράστιες φιλανθρωπικές καί ψυχικές ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου τους, ἱδρύοντας ταυτόχρονα Συλλόγους, Ὀργανώσεις, Σωματεῖα καί Ἀδελφότητες σέ ὅλες τίς περιοχές ἐκτός τοῦ Κέντρου τοῦ Πειραιᾶ, ὅπως ἦταν ἡ Δραπετσώνα, ἡ Νίκαια, τό Κερατσίνι, ὁ Κορυδαλλός, τό Νέο Φάληρο, ὁ Ἅγιος Γιάννης τοῦ Ρέντη καί τό Πέραμα.

Μάλιστα προκαλεῖ ἔκπληξη τό εὖρος τῶν πνευματικῶν αὐτῶν καί φιλανθρωπικῶν φυτωρίων ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ἀκτινοβολίας τῆς χριστιανικῆς πίστης, καθώς καί ἡ ἀνταπόκριση πού εἶχαν ἀπό τή σύσσωμη Τοπική Κοινωνία. Ἡ ὁποία σχεδόν στό σύνολό της ἦταν ἄρρηκτα συνδεμένη μέ τήν ἐκκλησία της, τήν ἐνορία της, τούς ταπεινούς καί συχνά ρακένδυτους ἱερεῖς της καί μέ τίς δραστηριότητες πού σέ καθημερινή βάση γίνονταν συλλογικά στούς Ναούς τοῦ Πειραιᾶ.

Γι’ αὐτό εἶναι ἱστορικά ἀναγκαῖο, ἀλλά και ἔνεκα δικαιοσύνης νά ἀναφερθοῦν μερικά ὀνόματα ἀπ’ αὐτά τά συλλογικά, πνευματικά φυτώρια πού μέ σπουδαίους καί φωτισμένους ποιμένες, καθώς καί εὐλογημένους λαϊκούς θεολόγους καί μή, κράτησαν ὁλόκληρες δεκαετίες καί κρατοῦν καί σήμερα τίς ἐκκλησιαστικές Θερμοπύλες, διατηρώντας ἀναμμένη τή δάδα τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς Ρωμιοσύνης στίς καρδιές τοῦ λαοῦ, ὅπως εἶναι: Ἡ «Ἀγάπη» (1899), ἡ «Ἀνάπλασις» (1887),τό «Γιαννακοπούλιο Ἐθνικοθρησκευτικό Ἵδρυμα» (1925), ἡ «Ζωή» (1907), ὁ «Καλός

Ποιμένας» (1940), ὁ «Καλός Σαμαρείτης» (1890), ὁ «Λυτρωτής» (1950), οἱ «Ρακοσυλλέκτες Ἀγάπης» (1960), ὁ «Σωτήρ» (1960), το «Παιδικό Σπίτι» (1970), οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχες» (1929), ὁ «Παράκλητος» (1947), ὁ «Ἱερός Πολύκαρπος» (1926), ὁ «Ἱερός Σύνδεσμος» (1923), ἡ «Φιλική Ἑταιρεία» (1930), ἡ «Χ.Α.Ε.Ε» (1920), ἡ «Χριστιανική Ὀργάνωση Νέων» (Χ.Ο.Ν. 1933), ἡ «Χριστιανική Ἕνωση Νεανίδων» (Χ.Ε.Ν. 1970), καί ἄλλες πολλές ἀδελφότητες, ἐνοριακές ὀργανώσεις καί συνάξεις τῶν ὁποίων οὐκ ἔστιν ἀριθμός!

Τό περιληπτικό αὐτό διάγραμμα ἱερῆς μνήμης καί τιμῆς σέ πρόσωπα καί συλλογικούς φορεῖς πού ἔδρασαν στόν εὐρύτερο Πειραιά, πάντοτε κάτω ἀπό τή σκέπη και προστασία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι μικρό μόνο μέρος τοῦ τεράστιου καί ἀνυπολόγιστου ἱερασποστολικοῦ ἔργου πού πραγματοποιήθηκε κυρίως ἀπό τό Τίμιο Πρεσβυτέριο στό διάστημα τῶν τελευταίων ἐνενήντα ἐτῶν (1917-2007) καί ὄχι μόνο. Καί ἀποτελεῖ ἀπόδοση δικαιοσύνης, καθώς και ἀφορμή δικαιολογημένης καύχησης καί ἑορτασμοῦ. Ἀφοῦ κανείς, μά κανείς δέν μπορεῖ νά ἀπειλήσει ἤ νά θάψει τήν Ἱστορία, ἡ ὁποία συχνά ἐμφανίζεται ἀμείλικτη και ἀπαιτητική στή διαχρονία τῶν καιρῶν και στό γύρισμα τῶν συγκυριῶν.

Στήν παροῦσα περίπτωση ἄνθρωποι ταπεινοί -κληρικοί καί λαϊκοί- μέ φρόνημα ἐκκλησιαστικό, μορφωμένοι καί μή, μέ ψυχή καί ἰδανικά ἀναζωπύρωσαν, ἀναμόρφωσαν καί κράτησαν ὑψηλά τόν θρησκευτικό βίο στόν Πειραιά. Τήρησαν μέ ἀνιδιοτέλεια και αὐστηρότητα τά ἐκκλησιαστικά διακονήματα. Καί κατάφεραν νά διατηρηθεῖ ἀτόφια καί ἄσβηστη ἡ καθαρή πίστη στίς παραδόσεις, στό γενέθλιο ὀρθόδοξο φρόνημα και στήν ἀνθρώπινη αλληλεγγύη.

Οἱ ἐφημέριοι -αὐτοί οἱ ἥρωες- ἄξιοι συνεχιστές τῶν πρώτων πρεσβυτέρων τῆς χριστιανικῆς διακονίας, φυσικοί ὀργανωτές και προϊστάμενοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κυττάρου πού λέγεται ἐνορία, ἔδωσαν καί τή ζωή τους προκειμένου νά ἀνακουφίσουν πνευματικά, ψυχικά καί ὑλικά τό λαό τοῦ Θεοῦ, γνωρίζοντας ὅτι: «Ἡ ἱεραποστολική ἐργασία προϋποθέτει ἀφοσιωμένο πιστό ἐργάτη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕτοιμος νά γίνει «τοῖς πᾶσι... τά πάντα, ἵνα πάντας τινάς σώσῃ» (Α΄Κορινθ. 9, 22). Κι ἀκόμα νά θυσιάσει τή ζωή του για τό σκοπό αὐτό.